

В грудях вогонь, холодне повівання

Михайло Старицький

В грудях вогонь, холодне повівання
Вже чую смерті над чолом...
І знов зрина пекучее питання,
Яким заснути маю сном?

Чи в ту страшну, сподівану хвилину,
Коли перерветься життя,
Все, що любив, і сам цілком я згину?
Погаснуть враз всі почуття?

Чи та любов переживе могилу,
І буде знов моя душа страждать
За свій народ, за Україну милу,
Про неї думати, гадать?

Над селами обдертими літати
І люду, в темрявім кутку,
На боротьбу відвагу надихати
Й будити силу в сповитку?

О, коли так – в обіймища холодні
Хоч зараз ляжу у труну,
І без жалю у безвісні безодні
На віки вічнії пірну!